

Arrest

nr. 79 471 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AQUASSI, die loco advocaat F. WAUTELET verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 5 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

V.A. {..}

Geboren te Gjakove op 24.03.1984

D.F. {..}

Geboren te Mitrovica op 02.08.1980

Nationaliteit: Kosovo

Adres: {..}

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor V.A. {..}. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 08.12.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat deze aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Kosovo.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kosovo.

De arts-attaché stelt in zijn medisch verslag dat de betrokkene kan reizen en ze nood heeft aan mantelzorg. Hiervoor kan de echtgenoot van de betrokkene instaan.

Gezien de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht. Verder voeren verzoekers een manifeste beoordelingsfout aan. Tevens blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat zij de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoeren.

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat

De bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is door zich enkel te baseren op de feit dat de behandeling van de verzoekster hypothetisch beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo;

Terwijl

Volgens de bepalingen uiteengezet in bovenvermeld middel moet de administratie haar beslissing steunen zowel in feite als in rechte.

Het artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat « De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ».

Het artikel 2 van de wet van 1991 verheft tot principe dat elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte met een uitdrukkelijk motivering moet worden omkleed.

Daarenboven stipuleert het artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. »

Bijgevolg moet de motivering inderdaad formeel en adequaat zijn.

Volgens het principe van een goede administratie, en meer bepaald het principe van voorzichtigheid, moet elke administratie een concreet, compleet, loyaal en serieus onderzoek voeren van de omstandigheden van de zaak; zij moet de feiten met de nodige nauwgezetheid onderzoeken, de nodige inlichtingen winnen bij het nemen van de beslissing en alle elementen van het dossier in overweging nemen, teneinde de beslissing met kennis van zake te nemen en dit na alle elementen nuttig voor de behandeling van de zaak verzameld te hebben (J.JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif travers la jurisprudence administrative », in *Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996)*, ULB, Bruxelles, Bruylant, 1999, p.687).

Op grond van de kwestiekeuze motivering de motiveringsplicht ernstig met de voeten wordt getreden.

«De beslissing die stent op onjuist of juridische onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v. Staat, 404.03.2960, Brinkhuysen, n° 7681; R. v. Staat, 30.09.1960, Janssens, n° 8094; R.v. Staat, 23.11.1965, Stad Oostende, n° 11.519) ». Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in het een substantiële vormvereiste dat motiveringen dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering- gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen; «L'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient» (C.E. 12.05.1989, n° 32.560, R.A.C.E., 1989). Bovendien, verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt.

De motivering moet bovendien afdoende zijn.

In casu is de bestreden beslissing in elk geval niet afdoende gemotiveerd. Dat verschillende medische attesten bij het verzoek werden gevoegd.

Die Medische attesten vermelden dat terugkeer onmogelijk is, buiten het feit dat de behandeling beschikbaar is of niet, maar door te vermelden dat alleen maar om terug te zijn in haar land van herkomst, dat is het land dat zo veel schade veroorzaakt is schadelijk en ernstige aanslag op haar leven. De bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met alle elementen van het dossier en van die medische attesten. Bovendien toont het gemis aan motivatie van de beslissing aan dat het vereiste examen niet werd gedaan en dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan door tegenpartij.

Daardoor wordt het proportionaliteitsbeginsel geschonden.

Bovendien, een terugkeer naar haar land van oorsprong is, gezien deze medische omstandigheden, ondenkbaar en zou een schending van artikel 3 van het EVRM als gevolg hebben.

Hier moet men op een objectieve wijze het risico in geval van terugkeer schatten en dit, namelijk, in het oog van artikel 3 EVRM.

Het artikel 3 E.V.R.M. luidt als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De rechtsleer gaat zelfs nog een stap verder: zo werd er geschreven dat het belangrijke nadeel dat de vreemdeling zou moeten lijden ingeval van een terugkeer naar zijn land van herkomst door de nauwe banden die hij met België heeft geknoopt zonder dat zulk terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn, in rekening genomen moet worden. (A. DETHEUX, “Commentaires de la circulaire du Ministre de l'Intérieur du 15.12.1998 relative à l'application de l'article 9, alinéa 3, ancien de la loi du 15.12.1980 et la régularisation de situations particulières”, R.D.E., 1999, nr. 112, p. 3 en volg.)

Elke administratieve beslissing moet op relevante, geëigend, evenredige en toelaatbare motieven rusten. De vereiste motivatie houdt in dat de beschouwingen in rechte en in feite die als basis voor de beslissing dienen in de akte duidelijk aangegeven worden.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aanvraag ongegrond wordt verklaard omdat de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 5 oktober 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend. Bij deze aanvraag voegden verzoekers een medisch attest van dr. W. P. van 19 september 2011 inzake V. A. en een medisch attest van dr. O. K. van 26 september 2011 inzake V. A.

2.6. Op 8 december 2011 maakt de ambtenaar-geneesheer zijn advies over aan de gemachtigde. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer alle door verzoekers voorgelegde medische attesten in zijn beoordeling heeft betrokken en geoordeeld heeft: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat een posttraumatisch stress-syndroom, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Kosovo. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kosovo.”*

2.7. Verzoekers zijn het oneens met de conclusie van de ambtenaar-geneesheer maar maken hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Het betoog van verzoekers dat *“De bestreden beslissing (...) genomen (werd) zonder rekening te houden met alle elementen van het dossier en van die medische attesten”* waarmee verzoekers verwijzen naar de medische attesten die zij bij de aanvraag hebben voorgelegd, kan niet gevolgd worden. Zoals blijkt werden alle door verzoekers voorgelegde medische elementen in ogenschouw genomen. Uit het omstandig advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Door louter te verwijzen naar de door hen voorgelegde medische attesten en de overtuiging toegedaan te zijn dat een terugkeer naar het land van herkomst ondenkbaar is omwille van de medische omstandigheden, slagen verzoekers er geenszins in de concrete motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen.

Waar verzoekers bij hun verzoekschrift nog medische attesten voegen die zij niet voorgelegd hebben aan de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing, dient gesteld dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing beoordeeld wordt in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het bestuur kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die niet kenbaar waren gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing. Deze stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangevoerd in huidige procedure.

Verzoekers maken met hun betoog geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de correcte feiten, dat hij deze niet correct zou hebben beoordeeld en dat hij op basis hiervan niet kennelijk redelijk heeft geoordeeld dat de aanvraag ongegrond is.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.8. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER